

КАРА КОЛЮ

Не знаяли нашите моми да пѣятъ! Хайде де! Чули ли сте ги? Идете на кукурузена седѣнка, и тогава пакъ ще си поговоримъ. Ще видимъ есенъ пѣсенъ не прави ли.

Ако ли пакъ не ви се случи по това време пѣтъ тѣява, по жетва елате, или презъ зимата. Или . . .

Когато и да минете презъ Загорѣе, не може да не чуете прочуенитѣ загорченки!

Че тѣ пѣятъ и на умрѣло, ами дийъ, че трѣбва да се плаче тогава . . .

Останала ми е тѣхната пѣсенъ въ ушитѣ, та дето и да ида, сякашъ все тѣхъ слушамъ. Хеле каквито ги знаятъ отъ онова време, когато майкитѣ хайдути раждаха направо, а момитѣ препасваха селяхлъци съ ковани пищови преди да идатъ за вода!

— Уха, чакъ пакъ толкова! — ще рече нѣкой.

— Тѣй, ами! — Какъ се пази иначе имане отъ душмани? Какъ се брани честь и животъ?

А земята ни е, чудо земя: каквото заровишъ въ нея, плодъ дава. А кеситѣ на загорци сѣ винаги издути отъ пари. Затова габровци донасятъ на Узунджово най-хубавото и най-скѣпото за проданъ.

Кѣде другаде Кара Феизъ ще намѣри такава богата плячка? Прави що прави, поразникътъ, довтаса въ Загорѣе, оплени всичко като огънь, и замине.

Повайкатъ се загорци, па хванатъ пакъ работата си.

И зачакатъ . . .

Чакаха Кара Феизъ, а то, дойде Дели Кадри: по-жаденъ за грабежъ и по-страшенъ деалия.

Дочу се, че търгналь откъмъ Хасково.

— Не бойте се, — думаше единъ, — Дели Кадри не идва за лошо. Отъ сигурно мѣсто научихъ. Смѣтки ималъ да разчиства съ Кара Феизъ, защото онзи искаль мегданъ да дѣли съ него . . . И сега го дири. Заканиль се, дето го срѣщне, на колъ да забие главата му . . . Ще видимъ и ние една читашка глава забита!..

И наистина, Дели Кадри не закачи никого. Бързаше. Ятацитѣ му бѣха пратили хаберь, че Кара Феизъ станува на Бакаджицитѣ и че носель потдесетъ феса алтъни. Тѣхъ Дели Кадри бѣше обещалъ на дружината си.

Но Кара Феизъ не спѣше. Дели Кадри не бѣше миналь още и половината пѣтъ, а той вече знаеше, че е трѣгналъ за него.

— Дели Кадри иска да ви обере алтънитѣ! — провикна се Кара Феизъ срѣдъ стана.

Всички настрѣхнаха.

— Де го?

— Иде.

— Вай, — изреваха заканително кърджалиитѣ, — да дойде, да го видимъ!..

